

POSTINUMERO-
MURHAT

Huvitusten saari

PETE SUHONEN

WSOY

Pete Suhonen

HUVITUSTEN SAARI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitos!
WSOY:n kirjallisuussäätiö
Kaikille, jotka auttoivat

© PETE SUHONEN JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-49802-6
PAINETTU EU:SSA

*Lapsena tunsin olevani yksin,
ja olen edelleenkin, koska tiedän asioita,
joista muut eivät tiedä mitään,
ja joista suurin osa ei haluakaan tietää.*

– C. G. JUNG

Kadonnut poika löytyi autiosaarelta

Yli puolitoista kuukautta kadoksissa ollut poika löytyi elossa asumattomalta Suomenlahden saarelta Pernajan edustalta.

Hätäkeskus oli saanut myöhään eilen illalla ilmoituksen tulipalosta avomerellä.

Valkon vapaapalokunta paikansi palon nimeämättömälle saarelle noin 15 kilometrin päähän rannikosta.

Palomiehet löysivät vesirajasta lapsen, joka osoitautui elokuun alussa Helsingin Kulosaaresta kadonneeksi 12-vuotiaaksi pojaksi.

Toistaiseksi on epäselvää, kuinka poika oli saarelle joutunut.

»Emme ole vielä kuulleet häntä. Tärkeintä on, että poika saa nyt toipua rauhassa läheistensä kanssa», komisario Kaarlo Urpilainen Loviisan poliisilaitokselta kertoo.

Palossa tuhoutui perustuksiaan myöten saaren kolme pientä rakennusta, jotka olivat tiettävästi kalastajien vajoja.

– *Helsingin Sanomat 20.9.1975*

MINÄ PALASIN saarelle vaimoni kanssa. Se oli hänen ideansa. Oli elokuun loppu, kuuman kesän viimeiset hetket. Luulenpa, että käsillä olivat muutenkin viimeiset hetket tehdä tämä. Sen verran minussa on uteliaisuutta, ja ehkei minussa muuta olekaan. Se osaltaan selittää sen, miksi olin saarella. Mutta vain osaksi.

»Se ei ollut sinun syysi.» Niin vaimoni sanoo.

Me jätimme veneen saaren pohjoispuolen samaan pieneen poukamaan ja nousimme silokallioita pitkin laelle. Rakennuksia ei enää ollut. Ei tietenkään. Ei Hotellia, ei Huvilaa, ei Asemaa. Löysimme vain säänsyömiä kiviperustuksia, jotka nousivat siellä täällä kalliosta kuin pikeentyneet hampaat. Niitä olisi voinut luulla kiviksi, jotka olivat luonnon oikusta asettuneet säännönmukaiseen muotoon. Niin olisi voinut luulla. Ja siinä seistesäni, kun tuuli kävi lounaasta, kuten se kävi usein sen kesän lopussa, ja raskaat aallot maiskahtelivat kallioon, ne harmaat lautamajat ilmestyivät taas. Näin ne siten kuin kolmekymmentäkuusi kesää sitten. Pienet ikkunat, niiden peltiset ikkunaluukut nitisten natisten tulessa. Näin Vartijan sianpäineen

ja Naisen. Ja minä näin lapset kerrossängyissään: Toukokuun, Kesäkuun ja Heinäkuun, yhtä elävinä kuin niissä unissani, joista vaimoni ravistaa minut hereille. Hän pelkää, että osa minusta on aina täällä. Etten pääse pois täältä, minne kenenkään ei olisi koskaan pitänyt joutua. Ja niin kai se on. Mutta: on hyviäkin päiviä.

– Eikö olisi jo aika, vaimoni kysyy, kun aurinko on jo miltei luoteessa, ja ilta on vaihtumassa yöksi.

– Vielä yksi asia.

Otan vaimoani kädestä ja vien hänet kohti saaren itäistä reunaa. Kun hyppäämme ruohoa kasvavan kapean rotkon yli, muistan sammakon kurkkupurkissa, Alin pyydystämät hyönteiskeot ja veden kruunukorkissa. Sitten vedän vaimoni kainalooni. Kuinka hyvin hän sopiikaan sinne.

– Tässä me istuimme. Ja katso.

Kivi on pienempi kuin muistan, mutta siihen hakatut viivat näkyvät yhä. Yksi jokaisesta päivästä. Ja näkyy siinä muutakin.

1

PSYKIATRI KRISTA Sinisalo kuoli syyskuun kuu-
dentena, vain joitakin tunteja ennen kuin minun
piti tavata hänet. Kun astuin hänen olohuonee-
seensa, mukanani oli sievä kimppu keltaisia terttu-
neilikoita. Krista makasi flanellisessa yöpaidassaan
punervalla afgaanimatolla, toinen rinta paljaana.
Hänen kaulansa peittona oli malvan värinen pash-
mina, ja ensin ajattelin hänen nukkuvan, mutta
kuka nyt lattialla nukkuisi. Seuraava ajatukseni oli
omahyväinen. Ehkä hän oli nähnyt minun saapu-
van ja halusi tarjoilla erotiikkaa, jotta voisimme vih-
doinkin syventyä toisiimme.

Olin tavannut hänet Kulosaaren Casinolla kus-
tantajani *Dricka & Skrivan* rapujuhliissa. Sen jälkeen
olimme käyneet kahdesti kahvilla. Yhteisen päiväl-
lisemme jälkeen – tarjosin sen Kynsilaukassa Fred-
rikinkadulla – en ollut ajatellutkaan muuta kuin
häntä. Taisin olla rakastumassa. Aina kun Krista
virnisti poikamaisesti ja heilautti tummia hiuk-
siaan, pari pääkallokiittäjää poukkoili vatsanpohjas-
sani. Minä todella ajattelin, että perhoset palleani
tienoilla olivat pääkallokiittäjiä, enkä kuuna päivänä
olisi voinut pitää sitä huonona enteenä.

Krista oli minua viisi vuotta nuorempi, ja hän sanoi seurustelleensa useasti mutta törmänneensä aina vaikeuksiin. Ei avioliittoa, ei lapsia. Siksikö meillä synkkäsi? Katsellessamme toisiamme taisimme nähdä tutun tyyppin.

Hän ei käyttänyt meikkiä juuri lainkaan, koska tiesi olevansa ilmankin kyllin kaunis. Hän oli naisia, joiden kasvoja kootessaan Luoja oli ollut tavallista viitseliäämpi. Kristalla oli suora, päästään kauniisti pyöristynyt nenä, korkeat poskipäät, laakea otsa ja hivenen maskuliininen leuka, jota hänen lyhyeksi leikatut ja mustaksi värjätyt hiuksensa korostivat. Kasvojen moitteetonta symmetriaa korosti keskijakausta. Kristan silmät olivat suuret, harmaansiniset kuin ulappa autereisena syysaamuna, ja niihin syttyi ilkikurinen säihke aina, kun hän kuuli jotain tyhmää tai vääräksi tietämäänsä. Hänen äänensä oli matala, hieman käheä, ja olin jokseenkin varma, että myös moni nainen katsoi häntä romanttisin ajatuksin.

Hän muistutti Erikaa, kuten kaikki naiseni. Ennen ja jälkeen Erikan.

Ennen ensikohtaamistamme Kulosaaren Casinon rapupöydässä flaneerasin baarissa, jossa Kristakin nautti aperitiiviaan. Hänen seurueessaan oli kustantamoväkeä ja joitakin kirjailijoita, joiden kasvot olivat minulle valkoisia paperiarkkeja, mutta nimet olisivat saattaneet sanoakin jotain. Tilasin gin tonicin Hendricksillä ja satuin kuulemaan, kuinka Krista kertoi selkäni takana, että on elämässään onnellisempi yksin. Ja sitten hän nauroi, niin syvältä, että baaritiskille laskemani juoman pinta

värisi. Mutta siinä voimaurussa oli jotain surulista, muistan ajatelleeni.

Kun istuimme kustantamolle varattuun pitkään pöytään, vedin kasvoilleni valloittajan naamioni. Aina, kun Krista kääntyi suuntaani, pidin katseeni muualla. Se toimii aina. Ne, joita katsotaan, kiinnostuvat niistä, jotka eivät katso.

Alkuillan aikana tööttäsin sisääni muutaman lassillisen valkoviiniä, pari akvaviittisnapsia ja tusinan saksiniekkvoja. Kun asetin kahdennentoista jokiravunpään lautaseni reunalle, aika oli täysi. Nousin paikaltani ja pyysin kustantaja Tobias Hinderin esittelemään meidät. Hän vilkaisi minua kuin pahalta maistuvaa lääkettä – hänellä oli siihen syynsä, ihan hyvä sellainen – ja rykäisi taitelijanimeni Kristalle. Toki me toisemme tiesimme. Edellisenä kirjasyksynä valokuvamme oli painettu samaan kustantajakatalogiin. Me molemmat olimme saaneet aukeaman. *Dricka & Skrivan* akvaariossa me olimme suuria kaloja.

Kun Krista toisti pöhkön taitelijanimeni, hän iski minulle silmäänsä, ja tuon sekunnin kymmenyksen ajan hän hallitsi kasvojensa kuuttakymmentä lihasta niin täydellisesti, että menin päihtymyksestäni huolimatta hämilleni. Kristassa oli karismaa, jonka takia minun oli vaivatonta kuvitella, että hän oli saanut asiakkaansa, umpisolmuisimmatkin, avautumaan tai ainakin uskomaan siihen, että hänellä oli jotain tärkeää sanottavaa. Ehkä jopa sellaista, mikä voisi muuttaa koko sen paskamaisen elämän, jonka takia asiakas hänen lavetillaan makasi.

Kristan vuotta aiemmin ilmestynyt tietokirja *Särkynyt peili* oli käsitellyt väkivaltarikollisten mi-
näkuva. Se oli myynyt yhtä paljon kuin omat do-
kumentaariset romaanini *Naiset kuin muuttolinnut*
ja *Tennisopettaja* yhteensä. Siksi Krista istui kielen-
kantaman päässä Hinderistä, en minä. Mitä omaan
kirjalliseen menestystarinaani tuli, *Tennisopettaja*
oli romaaneistani se, joka sai hyvät arvostelut,
mutta nihkeästi lukijoita. Kahta vuotta aiemmin
Hinder olisi istunut sylissäni, ellen olisi itse istunut
silloin vielä vankilassa. *Naiset kuin muuttolinnut* oli
pelastanut Hinderin ja kustantamon.

Kristan vieressä oli läpi alkuillan istunut kelvo-
ton esikoiskirjailija, mies hänkin. Nyt tuoli oli tyhjä,
joten nousin paikaltani ja istuin hänen paikalleen.
Ehkä debytantti oli kadonnut omaan perseeseensä,
jos siellä hänen dekkarinsa vieressä vielä oli tilaa.
Olin tutustunut tekeleeseen. Aikamme vaatimusten
mukaisesti kirjassa oli seikkaillut tummaihoinen,
Lappiin muuttanut lesbo, jonka tehtävä oli pelas-
taa Eurooppa ekologiselta tuholta. Selvittäessään
ylikansallisiin energiayhtiöihin kiertyvää tapausta
sankari tuli ampuneeksi kahdeksan vaaleaihoista
miestä, joista huomattava osa kantoi natsitatuoin-
teja. Tyhmimmällä heistä svastikan sakarat kiersivät
tietenkin väärään suuntaan. Pääpahista kuvailtiin
vaaleaihoiseksi Glenn Closen näköiseksi naiseksi,
ettei kukaan sekoittaisi häntä siihen tummaihoi-
seen Glenn Closeen. Helsingin Sanomissa dekkaria
oli ylistetty rikoskirjallisuutena, joka kantaa yh-
teiskunnallisen vastuunsa. Minä satuin pitämään

enemmän yhteiskuntavastuuttomasta kirjallisuudesta.

Jossain vaiheessa esikoisdekkaristi ilmestyi eteeni ja yritti siirtää katseellaan minut paikaltaan. Kun se ei onnistunut, me molemmat siirsimme katseemme Kristaan. Hän hymyili valloittavasti, tuki kyynärpäänsä pöytään ja alkoi vilkuttaa dekkaristille, joka oli pukeutunut Henri Lloydin pikeepaitaan ja J. Lindebergin farkkuihin, joita kannatteli Louis Vuittonin vyö. Minun kävi hieman sääliksi debytanttia, kun hän vilautti minulle keskisormeaan Kristan takana. En oikein ymmärtänyt, mitä yhteiskunnallisesti niin vastuullinen kirjailija teki Kulosaaren Casinolla. No, loppuillasta en häntä nähnytkään. Ehkä hän hyppäsi metroon, mutta jos saan veikata, hän matkusti kohti länttä. Minun oli vaikea kuvitella häntä tutkimassa Itä-Helsingin kaltoinkohdeltuja vähemmistöjä, joista hänen seuraava dekkarinsa kuulemma kertoi.

Minulla ja Kristalla oli ihana ilta. Minun ei pitänyt esittää hänen seurassaan mitään, ei valloittajaa tai valloitettavaa. Keskiyön jälkeen, kun Hinder oli jo lähtenyt taksilla kohti Ullanlinnaa ja jättänyt meille piikin auki, katselimme tummaa Kruunuvuoren selkää ja naukkailimme valkoviiniä. Samalla pohdimme hänen seuraavaa kirjaansa, vasta aluillaan olevaa. Se oli silkkaa pahaa oloa, mustaa ja painavaa, ja me keskustelimme siitä kolmena seuraavanakin tapaamiskertanamme ennen sitä viidettä, jolloin Krista ei sanonut enää sanaakaan.

– Mutta hei, voisit ryhtyä luottolukijakseni, Krista oli huikannut Casinon parkkipaikalla, kun istuin jo yksin taksissa häntä koipieni välissä. Hän oli juuri torjunut ehdotukseni pikkujatkoista.

Syyskuun kuudentena ehdin siis kumartua Krista Sinisalon hoikan varren ylle toiveikkaana, kunnes tajusin, että hänen kasvonsa olivat aivan liian kalpeat. Jo ennen kuin vein käteni hänen kaulalleen, tiesin, etten löytäisi pulssia. Hän oli valkoinen kuin sovituskukke. Minun on myönnettävä, että juuri silloin minua häiritsi eniten se, etten ollut päässyt selvyyteen hänestä enkä meistä. Emme olleet edes suudelleet. Siksikö, että selvin päin minua jännitti hänen seurassaan, vaiko siksi, että pelkäsin, ettei hän olisikaan halunnutkaan kosketustani.

Sitten tein, minkä tein. Mutta vain pelkuruutani ja olosuhteiden ansiosta, koska kuolleen kanssa voi pettyä ainoastaan hänen testamenttiinsa, enkä minä esiintyisi siinä. Asetin neilikkakimpun hänen rinnalleen ja suutelin hänen huuliaan. Hän ei vastustellut. Mutta kuinka helvetin kylmät hänen huulensa olivatkaan.

2

EN SOITTANUT heti hätäkeskukseen. Olin järkyttynyt, peloissani ja vihainen, mutta myös varma siitä, että Tutankhamoninkin saisi henkiin helpommin. Uteliaisuus tappoi ehkä kissan, mutta minä olin vielä hengissä. Menin keittiöön, avasin jääkaapin ja löysin avatun pullon Rieslingiä. Join kaksi pitkää kulausta, palautin pullon jääkaapin sivulauteelle ja aloin kiertää Kristan kolmikerroksista asuntoa. Vain muutama päivä sitten olimme nauttineet siellä maitokahvia ja briosseja, ja silloin taivaalleni olivat ilmestyneet purpuraiset pilvet, ja olin miettinyt, näkikö Kristakin ne.

Krista asui joitakin vuosia sitten rakennetussa erillistalossa Marsalkanpolulla, yhdessä Kulosaaren parhaista osoitteista. Siellä moni unelmissaan asui. Olohuoneen kahden kerroksen korkuiset ikkunat katsoivat Mustikkamaan sivuitse meren yli kohti Sompasaarta ja Hakaniemeä, jonka harmaat tornitalot törröttivät kaupungin siluettissa kuin huonosti hoidetut hampaat. Talo oli tietenkin kohtuuttoman suuri yksin elävälle, mutta sellaiseen kiinni päästyään halusi tuskin laskea irti.

Kristan varallisuus perustui hänen praktiikkaansa, joka taas perustui sukulaisuuteen. Sinisalon

lyhytterapiakeskuksen oli tehnyt kuuluisaksi Kristan setä, psykiatri Hannu Sinisalo, joka 1980-luvun lopulla oli luopunut Freudista. Parikymmentä vuotta sitten hän oli ollut TV:n keskusteluohjelmien vakikasvo. Heitettyään divaaninsa vastaanottonsa ikkunasta *Hyvät, pahat ja rumat* -ohjelman suorassa lähetyksessä hän oli keskittynyt potilaiden oireiden hoitamiseen.

»Navankaivuun on loputtava. Jos sinua on lyöty turpaan lapsena, miksi hakkauttaa itsensä uudelleen. Kun ahdistaa, ota lääke. Jos et pidä lääkkeistä, tule meille. Lääke on sinussa», Hannu Sinisalo julisti. Se oli aikaa, jolloin TV:n keskusteluohjelmilla oli vielä yhteiskunnallista merkitystä. Yhdessä illassa luotiin markkinoita tyhjästä. Kuuluisassa divaani ikkunasta -lähetyksessä Jari Sarasvuo kertoi, että Sinisalon menetit toimivat. Hän oli testannut hengityksen pidättämistä ja mielikuvaharjoituksia. Lähetyksen päätteeksi Rantalainen hakkasi Sarasvuon nyrkkeilykehässä. »Vapaaehtoisesti ei enää koskaan», Sarasvuo puhkui TV-kameroille. Ehkä Sinisalo oli päässyt käsikirjoittamaan jaksoa, en tiedä, mutta joka tapauksessa loppu oli suomalaisen lyhytterapian menestystarinaa, jonka lukuetaisytyksellä Hannu Sinisalo yhä asui – Kristan naapurissa, identtisessä erillistalossa. Hänellä ei ollut omia lapsia tai puolisoa, joten se, että veljentytär jatkoi vastaanottoa samalla nimellä, oli luontevaa. Siirtäessään praktiikkansa veljentyttärelleen Hannu Sinisalo siirsi myös potilaansa. Hyvä brändi kannattaa pitää hengissä, vaikka tuntuukin

siltä, että keikkuisin yhä setäni polvella, Krista oli sanonut.

Kristan talon edessä oli tasainen, nurmetettu rantapiha, joka rajoittui kivipenkereeseen. Nurmen poikki kulki aistikkaasti polveileva liuskekivipolku kuusilautaiselle tasanteelle, jonka päällä oli kaksi valkoista Long Island -tyyppistä puista lepotuolia. Ne sopivat hieman huonosti talon merenpuoleisen fasadin loistokkaaseen mutta kovaan muotokieleen. Tasanteelta oli käyntisilta pitkälle betoniponttonilaiturille, kuusesta sekin. Edellisellä viikolla olin kiinnittänyt siihen oman veneeni. Nyt laiturissa oli 27-jalkainen Vator, jossa oli kaunis punavalkoinen kylki, ja se nyökki harvakseltaan nokkaansa ohikulkeneen veneen peräaalloissa. Se oli Kristan ja hänen setänsä yhteinen. Krista sanoi tuulettavansa ajatuksiaan veneellään. Hän väitti jopa uistelleensa meritaimenia Lauttasaaren edustalta, ja minä uskoin sen.

Vaikka arvostin naisia, joiden talousasiat olivat kunnossa, olin niin vanhanaikainen mies, etten tiennyt, osaisinko rakastaa itseäni varakkaampaa naista. Ainakin olin osannut ihastua sellaiseen päälakeani myöten. Ehkä minusta oli tulossa nykyaikainen, pohdin, kun jokin liikahti näkökentässäni. Robottiruohonleikkuri rullaili oikealta kohti laiturin käyntisiltaa. Ällistyin, kunnes tajusin, että sen täytyi olla ohjelmoitu tekemään työtään tiettyinä aikoina. Koje oli tummanvihreä. Suuret renkaat ja etuosan kellervä anturi saivat sen näyttämään hyväntuuliselta ja miltei inhimilliseltä. Äitini

olisi pitänyt kapistusta turhakkeena ja pölyttäjäien vihollisena: nurmi oli kuin Talin greeni.

Asunnon yläkerrassa oli kaksi suurta makuuhuonetta, sisääntulokerroksessa noin kuudenkymmenen neliön kokoinen olohuone, keittiö, ruokasali ja kirjastohuone, alakerrassa sauna, pieni kuntoiluhuone ja varastotiloja, joista pääsi kahden auton talliin. Autoja oli vain yksi, mutta talon tasoa: vedensininen Jaguar XF.

Kiersin auton ympäri ja kokeilin ovea. Se avautui. Istuin kuljettajan konjakinväriselle nahkaistuimelle uuden auton miellyttävään tuoksuun. Nuuskuttelin siinä ja olin jo nousemassa, kun päätin vielä kurkata hansikaslokeroon. Kuinka ollakaan, ensimmäistä kertaa elämässäni, löysin hansikaslokerosta hansikkaat. Ne olivat likaiset ja vanhat, paahteisen keltaiset. Koko oli pieni, korkeintaan 7. Panin hansikkaat takaisin Jaguar-manuaalin päälle ja katsoin kyynärpäätäni, joka lepäsi keskikonsolilla. Käänsin konsolin auki ja henkäisin.

Muutaman CD-levyn päällä oli ase. En ole aseintoilija, mutta maailman suosituimman pistoolin tunnistin: Glock 17. Avasin uudestaan hansikaslokeron ja survoin oikean käteni hansikkaaseen. Tartuin Glockiin ja nuuhkaisin piippua. Haistoin vain aseöljyn. Avasin patruunapesän: kolme luotia. Ennen kuin laskin aseeseen takaisin vilkaisin levyjä: Carl Orffia, Botticellin aarioita, Rammsteinia ja Chet Bakerin kokoelma. Bakeria lukuun ottamatta aika mahtipontista. Suljin keskikonsolin ja riisuin hansikkaan. Silloin huomasin ruskean merkinnän

hansikkaan sisäpuolella, ylähelmassa: N. H. Se oli epäilemättä tehty punaisella tussilla joskus kauan sitten. Pyörittelin päätäni vielä hetken, mutta en löytänyt mitään kiinnostavaa. Jätin Jaguarin ja kapusin takaisin sisääntulokerroksen kirjastoon.

Väljän kokoinen huone oli vuorattu kirjahyllyillä lattiasta kattoon kahdelta sivultaan. Silmäilin kirjastoa. En löytänyt dekkareita tai kirjallisuuden klassikoita, ainoastaan ammattikirjallisuutta. Psykiatria ja psykologiaa suomeksi, englanniksi, saksaksi, ranskaksikin. Tarkastelin hyllyjä, joissa oli parituhatta kirjaa hyvinkin, kunnes silmäni osuivat poikkeukseen säännöstä. Yksi kirjoista oli hyllyssä väärinpäin, niska seinää vasten. Poimin sen. Kirja oli psykiatrian erikoislääkäri Hannes Lampisen teos *Pedofilia*. Hampsin kirjaa. Se pyrki selittämään pedofilian syitä, yleisyyttä ja keinoja, joilla hankalaa ja vaarallista seksuaalista suuntautumista voisi ohjata toisaalle. Teos tähtäsi ilmiselvästi jonkinlaiseen kokonaisuuteen. Kirjan etuliepeestä minua katsoi itse kirjailija. Hänellä oli mustasankaiset pyöreät lasit ja pienissä tummissa silmissään jutunkertojan pilke. Vaikka Hannes Lampinen oli nimenä minulle etäisesti tuttu, hänen kasvonsa olivat vieraat. Jokin hänen veitikkamaisissa kasvoissaan toi mieleeni Winston Churchillin.

Lampisen teosta lukuun ottamatta kirjahylly oli moitteettomassa, kielen ja tekijännimien mukaisessa järjestyksessä. Palautin kirjan takaisin hyllyyn niska seinää vasten ja loikin portaat yläkertaan. Siellä oli kolme huonetta, joista yksi oli Kristan

ilmava työhuone, siisti kuin formula-auton pilttuu. Uusvanhalla työpöydällä oli valokuva vanhemmasta herrasta, jonka tunnistin Hannu Sinisaloksi. Katselin tovin ympärilleni, kunnes tajusin, että tietokone puuttui. Pöydän vasemmalla puolella oli koivupuuinen toimistokaappi paljeovineen. Kokeilin ovea. Se oli lukossa. Seuraavaksi kokeilin työpöydän ylälaatikkoa. Lukossa sekin. Pöytäkone ei olisi mahtunut toimistokaapin suojiin, mutta kannettavan olisi voinut sujauttaa sinne helposti. Se olisi mahtunut vaittomasti työpöydän ylälaatikkoonkin.

Laskeuduin takaisin olohuoneeseen Kristan luo ja kopeloin hänen taskujaan. Avaimia en löytänyt mutta kännykän. Se oli uusi iPhone, joka kysyi minulta sisäänpääsykoodia. Kaivoin esiin oman kännykkäni ja soitin hätäkeskukseen.

Vasta katkaistuani puhelun tajusin löytäneeni kirjailijan ruumiin jo toistamiseen. Aivan kuin joku tuolla ylhäällä olisi valinnut minut kohtaamaan kuolleita kirjailijoita olohuoneissaan. Ehkä joskus löytäisin itseni. Katsoin Kristaa ja samassa pahoinvointi tuli kuin metro tunnelista. Tartuin ensimmäiseen oveen eteishallissa. Sen takana oli kuin olikin WC.

Pyyhittyäni suuni istahdin pöntön kannelle ja itkin hieman.

Vastaillessani olohuoneen sohvalta ylikonstaapelin kysymyksiin katselin kahta ensihoitajaa turhassa työssään. Molemmat miehiä, vahvoja ja epätoivoisia. He puhisivat Kristan yllä, hikoilivat ja vilkuilivat

ylikonstaapelia, joka nyökki takaisin, mutta me kaikki tiesimme heidän vain näyttävän.

Viisitoista minuuttia myöhemmin sain lähtöluvan. Kävelin turtana eteiseen ja mietin näkemääni. Ase Jaguarin keskikonsolissa kertoi, että Krista pelkäsi jotakin. Lisäksi olin varma, että Kristan työhuoneen lukittu toimistokaappi tai työpöydän laatikko sisälsi aineistoa hänen potilaistaan ja ehkä valmisteilla olevasta kirjastaankin. Muita arvoituksia en kodista ollut löytänyt. Se oli ammatilleen omistautuneen ihmisen aistikas koti, jonka olohuoneen merinäköalan kanssa kilpailivat kotimaisten nykytaiteilijoiden veistokset ja maalaukset. Olin noteerannut Björn Weckströmin, Tove Janssonin ja muiden sellaisten nimien töitä, joita kaltaiseni saivat ihastella vain katalogeista tai näyttelyissä. Seinällä oli ollut jopa yksi Erno Haataisen työ, taiteilijan feminiiniltä kaudelta: viettelevä, nippa-nappa teini-ikäinen tyttö farkuissa ja ilman paitaa. Se oli saanut minut vapisemaan. En vapissut tytön vaan taiteilijan takia.

Kotona pesin itseni juuriharjalla. Se oli ensimmäinen kerta lähes vuoteen.

3

MINUT KUULUSTELTIIN Pasilassa puolitoista vuorokautta myöhemmin. Sain istuskella yli tunnin ajan ihan itsekseni kusenkeltaisia seiniä katsellen. Lopulta paikalle lampsi iäkäs konstaapeli, jonka päärynävatso roikkui vyön päällä. Se hedelmä ei putoaisi koskaan. Hän kieltäytyi ymmärtämästä huoltani Erikasta, joka odotti aseman ovella. Vasta kun rikoskomisario Horelli tuli, sain viedä Erikalle vettä ja pari keksiä, joita kannoin aina mukani.

Horellilla oli yllään bleiseri, jota en muistanut aiemmin nähneeni. Hänellä taisi mennä hyvin vaimonsa kanssa.

– Sinä olet se, johon salama iskee kaksi kertaa, Horelli sanoi ja otti tuolin alleen.

– Jep. Vähän kuin käänteistä lottoa.

– Ja uskomatonta.

– Joo. Kun kirjailija sopii tällit kanssani, hänen elämänsä ei muutu, vaan se päättyy. Kauanko Krista oli ollut kuolleena?

Horelli käytti katsettaan kuulusteluhuoneen katonrajassa. Tiesin, että hän mielti, mitä kertoisi, mutta päätyisi samaan kuin aina ennenkin. Hän luotti minuun ja uskoi, että voisin olla

Valheista parhaat kerromme itsellemme.

”Asetin neilikkakimpun hänen rinnalleen ja suutelin hänen huuliaan. Hän ei vastustellut. Mutta kuinka helvetin kylmät hänen huulensa olivatkaan.”

Kun kirjailija Mikael Kokkonen löytää psykiatri Krista Sinisalon tapettuna tämän asunnosta, hän ei aavista, että heidän tarinansa on vasta alussa. Sinisalo oli kirjoittamassa kirjaa traumatisoituneesta potilaastaan, Niklaksesta, joka löytyi 12-vuotiaana Suomenlahden autiosaarelta. Poika väitti tulleen pedofiliringin hyväksikäyttämäksi, mutta rikollisia ei koskaan löydetty.

Vain päivää myöhemmin Kokkonen saa postissa pätjän käsikirjoituksesta, jossa Niklas kertoo tarinansa. Mutta jokin ei täsmää, näin Krista Sinisalo tuntuu vinkkaavan haudan takaa. Tapaus kiskoo Kokkosen syviin vesiin, täynnä synkkiä salaisuuksia. Sinne joku tahtoo hukuttaa myös Kokkosen.

Huvitusten saari on kolmas osa kehitussa *Postinumero-*
murhat-sarjassa.

	
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-49802-6